

ne grăbim prea mult în judecarea efectelor succeselor sau eșecurilor noastre”. Permiteți-mi să adaug: „Nu vă uitați la încercările de astăzi ca și când ar fi veșnice. Tatăl Ceresc realizează lucrarea Sa pe termen lung. „Multe lucruri sunt încă în viitor”, a spus profetul Joseph Smith. „De aceea... să facem cu voioșie toate lucrurile care stau în puterea noastră; și atunci, putem sta neclintiți, cu cea mai mare siguranță, pentru a vedea salvarea lui Dumnezeu și brațul Său dezvoltat” (D&L 123:15, 17).

În această duminică de Paște, sper că noi vom avea ocazia să mărturisim că Dumnezeu trăiește și că Isus este Hristosul. Sper că vom depune mărturiile noastre astfel încât copiii noștri să știe unde sunt inimile noastre și că îi iubim. *Cea mai mare dragoste și cele mai importante învățături trebuie să fie în căminele noastre.*

Mă rog ca binecuvântările Domnului să fie cu părinții și cu tinerii care au crescut în cămine credincioase, astfel încât ei să înțeleagă ce bucurie este să fie într-un cămin și într-o familie în care ei pot să fie iubiți, conduși și îndrumați. Este rugăciunea mea ca noi să putem să avem familii veșnice și să fim împreună pentru totdeauna în prezența lui Dumnezeu Tatăl și a Fiului Său, Isus Hristos.

Îmi depun mărturia mea specială că Isus Hristos trăiește. El este păstorul oilor pierdute, salvatorul sufletului aflat în nevoie, tămăduitorul inimii rănite, speranța întregii omeniri. Cu El, ca Învățător al nostru, să ne îndeplinim datoria noastră față de Dumnezeu cu credință în El și în dragostea Sa eternă pentru fiecare dintre noi, mă rog, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi „Maud Muller”, *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1876), p. 206.



Vârșnicul Bradley D. Foster,
din Cei Șaptezeci

Mama mi-a spus

Poate motivul pentru care noi reacționăm într-un mod atât de universal la dragostea mamelor noastre se datorează faptului că această dragoste simbolizează dragostea Salvatorului nostru.

Domnul a încredințat părinților responsabilitatea principală de a-i hrăni spiritual pe copiii lor. Uneori, această responsabilitate revine unui singur părinte. Mama mea era relativ tânără atunci când a murit tatăl meu, lăsând-o singură cu patru copii. Dar ea a făcut față adversităților cu credință și curaj, promițându-ne că, dacă stăm pe drumul credinței, sfârșitul urma să fie mai bun decât începutul. La fel ca și alți copii ai mamelor curajoase din Cartea lui Mormon, „noi nu [ne-am îndoit] că [mama noastră a] știut aceasta” (Alma 56:48). Dragi frați și surori, eu înțeleg într-un mod personal marea influență a mamelor.

Bunul meu prieten, Don Pearson, a împărtășit o experiență care a subliniat această influență. Într-o noapte, fiul său, în vârstă de patru ani, i-a cerut să-i citească o poveste, seara, la culcare. Eric a luat una dintre cărțile lui preferate: *The Ballooning Adventures of Paddy Pork*, o poveste despre o familie care trăia pe insulele mării și călătoria de la o insulă la alta într-un balon cu aer cald. Era o carte cu poze care nu avea cuvinte, astfel că fratele Pearson inventa cuvintele povestirii.

„Paddy este într-un balon cu aer cald. Acum, aterizează pe o insulă. El

lasă în jos, în afara balonului, o sfoară.”

Eric l-a oprit. „Tăti, nu este o sfoară”, a spus el. „Este o *frânghie*.”

Frateke Pearson s-a uitat la Eric și înapoi la cartea cu poze și, apoi, a continuat: „Paddy iese din balon și sare într-un pom. Oh, nu! Haina lui s-a agățat într-o creangă!”

Din nou, Eric l-a oprit. „Tăti, nu este o haină. Este o *jachetă*.”

Acum, fratele Pearson era întrucâtva dezorientat. „Eric”, a spus el, „În această carte, nu sunt cuvinte. Doar poze. De ce insiști că este o jachetă?”

Eric a răspuns: „Pentru că mama mi-a spus”.

Tatăl lui a închis cartea și a spus: „Eric, cine crezi că are ultimul cuvânt, cine crezi că are autoritatea absolută în această casă?”

De data aceasta, Eric s-a gândit cu grijă înainte să răspundă: „Tu ai, tati”.

Frateke Pearson a zâmbit fiului său. Ce răspuns excepțional! „Cum ai știut aceasta?”, a întrebat el.

Eric a răspuns repede: „Mama mi-a spus”.

Președintele James E. Faust a spus: „Nu există un lucru mai bun în toată lumea decât calitatea de a fi mamă. Influența unei mame în viețile copiilor ei este incomensurabilă” („Fathers,



Mothers, Marriage”, *Liabona*, aug. 2004, p. 3).

Prin desemnare divină, hrănirea spirituală pare să facă parte din moștenirea spirituală dată femeilor. Am văzut aceasta la fiicele mele și acum văd la nepoatele mele – chiar înainte de a putea merge, ele doreau să aibă grijă de micile lor păpuși.

În profesia mea de fermier și proprietar de fermă, am avut ocazia să observ în ce fel afecțiunea naturală a unei mame se manifestă chiar în natură. În fiecare dimineață, duceam o cireadă de vaci și vițeii lor noi de-a lungul râului Idaho Snake, unde pășteau pe o colină la poalele muntelui, cam o lună. Apoi, le strângeam și le duceam pe un drum care ducea la țarc. De acolo ele erau urcate în camioane care le transportau la pășunile lor de vară, în Montana.

Într-o zi foarte călduroasă de primăvară, ajutam la strângerea vitelor călărind în spatele cirezii, în timp ce aceasta cobora pe drumul prăfuit spre țarc. Sarcina mea era să adun oricare dintre vițeii care se rătăciseră pe drum. Pasul era lent și-mi asigura ceva timp de gândire.

Deoarece era atât de cald, vițelușii fugeau spre pomi să găsească umbră. Gândurile mele s-au îndreptat către tineretul din Biserică, care este uneori abătut de la cărarea strâmtă și îngustă. De asemenea, m-am gândit la cei care au părăsit Biserica sau care au sentimentul că Biserica a părăsit inimile lor, în timp ce ei erau atrași în direcții diferite. M-am gândit în sinea mea că o abatere nu trebuie să fie rea pentru a fi reală – uneori poate fi doar o umbră.

După câteva ore de strâns vițeii rătăciți cu transpirația curgând-mi pe față,

am strigat la viței cu ciudă: „Urmați-le exact pe mamele voastre! Ele știu unde merg! Ele au mai fost pe acest drum înainte!” Mamele lor știau că, deși acum drumul era călduros și prăfuit, sfârșitul urma să fie mai bun decât începutul.

Imediat ce am dus cireada în țarc, am observat că trei dintre vaci se mișcau nervoase la poartă. Ele nu-și puteau găsi vițeii și păreau să înțeleagă că ei erau în urmă, undeva pe drum. Unul dintre vâcari m-a întrebat ce ar trebui să facem. Am spus: „Pun rămășag că știu unde sunt acei viței. Înapoi, la aproximativ 400 de metri, este un grup de pomi. Sunt sigur că îi vom găsi acolo”.

Într-adevăr, exact cum bănuisem, am găsit vițeii noștri pierduți trăgând un pui de somn la umbră. Apropierea noastră i-a făcut să tresară, dar au rezistat eforturilor noastre de a-i face să se întoarcă. Ei erau speriați deoarece noi *nu* eram mamele lor! Cu cât încercam să-i împingem spre țarc, cu atât mai mult se încăpățâneau. În final, le-am spus vâcarilor: „Îmi pare rău băieți, știu că trebuie să facem altceva. Să călărăm înapoi și să le lăsăm pe mamele lor să iasă din țarc. Vacile vor veni să-și ia vițeii și aceștia le vor urma pe mamele lor”. Am avut dreptate. Vacile mame știau exact unde să-și găsească vițeii și ele i-au condus înapoi la țarc, așa cum mă așteptasem.

Dragii mei frați și dragile mele surori, într-o lume în care fiecăruia i se permite libertatea de a alege, unii dintre cei dragi nouă pot să se rătăcească un timp. Dar noi nu trebuie să renunțăm niciodată. Trebuie să ne ducem, întotdeauna, înapoi după ei – nu trebuie să încetăm niciodată să încercăm. Profetul nostru iubit, președintele Thomas S. Monson, ne-a rugat să-i salvăm pe cei dragi nouă care ar putea fi pierduți (vezi, de exemplu, „Rămâneți fermi în oficiile în care ați fost numiți”,



Joseph F. Smith: „Dragostea unei adevărate mame se aseamănă cu dragostea lui Dumnezeu mai mult decât oricare altă dragoste” („The Love of Mother”, *Improvement Era*, ian 1910, p. 278).

Ca în toate lucrurile, Salvatorul a stabilit exemplul perfect prin dragostea pe care a arătat-o față de mama lui pământească. În momentul final și cel mai esențial al vieții Sale muritoare – după chinul de pe Ghetsimani, batjocura, coroana cu spini, crucea grea pe care a fost pironit cu brutalitate – în acest cel mai esențial moment din univers, Isus, de pe cruce, s-a uitat în jos și văzând-o pe mama Sa, Maria, care venise să fie cu Fiul ei, actul Său final de dragoste înainte să moară a fost acela de a se asigura că mama Lui va fi îngrijită, spunând ucenicului Său, Ioan: „Iată, mama ta!” (Ioan 19:27). Și din acel moment, ucenicul a luat-o acasă la el. După cum ni se spune în scripturi, Isus știa, atunci, că „totul s-a sfârșit” și El Și-a aplecat capul și a murit (vezi Ioan 19:27-28, 30).

Astăzi, stau în fața dumneavoastră pentru a vă mărturisii că Isus Hristos este adevăratul Salvator și Mântuitor al lumii. Aceasta este Biserica Sa, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Tatăl nostru Ceresc dorește ca toți copiii Săi să se întoarcă la El. Știu aceasta fără reținere datorită mărturiei primite în inima mea de la Duhul Sfânt. Nu am știut întotdeauna – când am fost mai tânăr a trebuit să mă bazez pe mărturia părinților mei. Mama m-a asigurat că, dacă stăteam pe drumul adevărului, chiar când părea că este cald și plin de praf, chiar când erau abateri, sfârșitul urma să fie mai bun decât începutul. Voi fi veșnic recunoscător pentru că mama mi-a spus aceasta. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Liabona, mai 2003, p. 54-57). Cu ajutorul conducătorilor preoției, părinții trebuie să continue să se întoarcă și să-i găsească pe cei dragi lor care s-au pierdut, asigurându-i că întotdeauna va exista un „cămin” în cadrul familiei și al Bisericii care așteaptă întoarcerea lor. Noi nu știm niciodată când se poate schimba o inimă. Nu știm niciodată când un suflet poate fi degustat și istovit de lume. Când aceasta... se întâmplă, se pare că aproape întotdeauna copiii noștri se întorc, în primul rând, către Mamă, cu emoții asemănătoare celor exprimate într-un poem de Elizabeth Akers Allen:

*Înapoi, înapoi, voi timpuri triste,
Sunt degustat de capcane vrăjite.*

*Ce-i josnic, nedemn și fals mă
doboară,*

*Mamă, o mamă, inima-mi te
cbeamă...*

*În toate zilele care au trecut,
Dragoste ca a mamei n-am
cunoscut...*

*Nimeni, ca o mamă, nu poate alina
Sufletul bolnav, trist și nici inima.
Lasă somnul pe la gene să-mi vină;
Leagănă-mă s-adorm, mamă divină!*
(„Rock Me to Sleep”, în *The Family Library of Poetry and Song*, ed. William Cullen Bryant [1870], p.191-191; punctuația modernizată.)

Poate motivul pentru care noi reacționăm într-un mod atât de universal la dragostea mamelor noastre se datorează faptului că această dragoste simbolizează dragostea Salvatorului nostru. După cum a spus președintele